

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules per a créixer (II)

Vivim temps de creixement, construcció, edificació, tant en l'àmbit de la societat com de l'Església mateixa. Ens preguntàvem què significa créixer com a Església i què significa créixer en la societat.

La crida al creixement social sona molt més, ens envolta de la mà de tots els mitjans de comunicació i ens urgeix des de la vida més quotidiana: als ulls de molts ja s'ha convertit en una qüestió de supervivència, almenys de supervivència del nivell de benestar que havíem assolit temps enrere.

Però ens preguntem des de la fe què és més important, què ha de tenir prioritat, si créixer com a Església o créixer socialment. En principi no han d'excloure's. Tot i així, sorprenentment, segueixen camins molt diversos.

D'antuvi, Jesús ens apareix com un mal gestor. L'obra del seu Esperit no aguantaria l'examen d'un comitè d'experts en política econòmica i, per tant, seria exclosa de qualsevol programa polític de reconstrucció social. La inversió que representa la paràbola del sembrador, llançar llavors sense càlcul ni encert, obtindria un rendiment de menys d'un 25% (suposant que són parts iguals les que cauen en una i altra terra). D'altra banda, segons el context de la paràbola, el seu missatge mancaria de totes les regles bàsiques d'un bon màrqueting, perquè ell mateix afirma que, per endavant, el seu missatge és acollit, no pel gran públic, sinó només

per una minoria que té una determinada disposició interior (la voluntat de conversió). D'altra banda, Isaïes, profetitzant el que succeiria certament en Crist, anuncia un creixement, resultat d'una pluja que cau del cel, per tant d'origen transcendent, i d'una terra receptiva i oberta. Només els llauradors poden entendre alguna cosa, però, en general, potser pocs dels compromesos en la reconstrucció social farien cas d'aquestes recomanacions. Al reconstructor social li interessa una eficàcia mínimament assegurada i li molestarà que el factor pluja, incontrolat, fugi del seu domini.

En canvi, el lliurat a construir l'Església (germen del Regne de Déu) es dedica a sembrar la Paraula, llança la seva sement sense massa càlculs,

«oportunament i inoportunament», a tota mena de persones, lliurement, diríem «agosaradament»... Ho fa en nom de l'amo del camp, en qui confia, i no es preocupa obsessivament dels resultats: sap que uns produiran el cent per u, uns altres res, uns altres el seixanta o el trenta. I continuarà sembrant d'igual manera la pròxima primavera. Per què? Perquè ni el camp, ni el rendiment, ni la collita, no li pertanyen; ho fa perquè, si no ho fes, no podria viure: li neix del cor creient, entusiasta i agraït.

Aquest és el creixement de l'Església. Certament, una Església que creix i matura com un camp ufanós i abundant enmig del món és un bé extraordinari per al creixement del món, encara que

el món no sempre arribi a reconèixer-ho. És un bé fins i tot des del punt de vista que la societat, amb els seus propis criteris i sense prejudicis, pot reconèixer. Aquí hi ha els milions d'euros que estalvia l'Església a l'Estat amb el seu servei educatiu, social i cultural, com demostra l'estudi més recent i publicat per la Conferència Episcopal Espanyola.

Però no anem a això. Els cristians sabem que hem de servir Jesucrist, que va salvar el món, curant malalts, donant menjar i, sobretot, escampant la fe amb la sembra de la seva Paraula.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No fos cas que ningú no hagués pregat per ells

Un dia d'excursió en temps d'estiu, quan jo era adolescent, passant davant d'un petit i recollit cementiri, a la sortida d'un poble de muntanya, el senyor rector de la meua parròquia, que ens acompanyava, ens convidà a resar un parenostre. Motivà la invitació dient-nos que sempre és bo de resar un parenostre pels difunts i, a la porta d'un cementiri, fer-ho especialment per aquells difunts als quals ningú ha encomanat mai en la pregària. L'ensenyament del senyor rector, pel qual jo sentia un gran afecte, ha restat sempre en mi i he procurat seguir-lo, ampliant-lo als difunts dels cotxes funeraris que veig passar, amb més freqüència que no pas visito cementiris petits i recollits.

Durant els mesos de confinament, moltes persones m'han comentat que han procurat encomanar

familiars, amics i persones conegudes traspassades amb un parenostre, resat en la intimitat personal o familiar, davant la impossibilitat d'acompanyar-les presencialment en el moment del traspàs o del comiat.

La pèrdua de persones estimades, en ocasions molt properes, assumir els sentiments d'absència i de presència, necessita el seu dol des de la fe. «Judes pensava, a més, que els qui han mort piadosament tenen reservada una magnífica recompensa. Pensament sant i piados! Per això va fer el sacrifici d'expiació pels morts, perquè fossin alliberats del pecat» (2Ma 12,45).

És bo, doncs, de fomentar el record dels difunts, pregant per ells i demanant que intercedixin per nosaltres des de la proximitat de Déu. Fer-los presents

en la pregària davant del Senyor. Donar vida a la comunió dels sants que a tots ens aplega. Honorar la memòria dels qui ens han deixat, oferint pregàries i el sacrifici de l'Eucaristia perquè arribin a la plenitud en Déu. Manifestar el desig que els qui han mort en Crist arribin a gaudir de la llum i de la pau per sempre, en la fe i l'esperança de la resurrecció. «Tal com diu l'Escriptura: T'he fet pare d'una multitud de pobles; i ho és davant de Déu, en qui va creure: el Déu que fa reviure els morts i crida a l'existència allò que no existia» (Rm 4,17).

I sempre que convingui, resar un parenostre pels difunts perquè, com deia el senyor rector, «no fos cas que ningú no hagués pregat per ells».

ECO DE LA PALABRA

Palabras para crecer (II)

Vivimos tiempos de crecimiento, construcción, edificación, tanto en el ámbito de la sociedad como en la Iglesia misma.

Nos preguntábamos qué significa crecer como Iglesia y qué significa crecer en la sociedad.

La llamada al crecimiento social suena mucho más, nos envuelve de la mano de todos los medios de comunicación y nos urge desde la vida más cotidiana: a los ojos de muchos ya se ha convertido en una cuestión de supervivencia, al menos de supervivencia del nivel de bienestar que habíamos alcanzado tiempo atrás.

Pero nos preguntamos desde la fe qué es más importante, qué ha de tener prioridad, si crecer como Iglesia o crecer socialmente. En principio no tienen por qué excluirse. Sin embargo, sorprendentemente, siguen caminos muy diversos.

Por de pronto, Jesús nos aparece como un mal gestor. La obra de su Espíritu no aguantaría el examen de un comité de expertos en política económica y, por tanto, sería excluida de cualquier programa político de reconstrucción social. La inversión que representa la parábola del sembrador, lanzar semillas sin cálculo ni tino, obtendría un rendimiento de menos de un 25% (suponiendo que son partes iguales las que caen en una y otra tierra). Por otra parte, según el contexto de la parábola, su mensaje carecería de todas las reglas básicas de un buen marketing, pues él mismo afirma que, de antemano, su mensaje es acogido, no por el gran público, sino solo por una minoría que tiene una determinada disposición interior (la voluntad de conversión). Por otra parte, Isaías, profetizando lo que ocurriría ciertamente en Cristo, anuncia un crecimiento, resultado de una lluvia que cae del cielo, por tanto de origen trascendente, y de una tierra receptiva y abierta. Solo los labradores pueden entender algo, pero en general, quizá pocos de los comprometidos en la reconstrucción social harían caso de estas recomendaciones. Al reconstructor social le interesa una eficacia mínimamente asegurada y le molestará que el factor lluvia, incontrolado, escape a su dominio.

En cambio, el entregado a construir la Iglesia (germen del Reino de Dios) se dedica a sembrar la Palabra, lanza su simiente sin demasiados cálculos, «a tiempo y a destiempo», a todo tipo de personas, libremente, diríamos «osadamente». Lo hace en nombre del amo del campo, en quien confía, y no se preocupa obsesivamente de los resultados: sabe que unos producirán el ciento por uno, otros nada, otros el sesenta o el treinta. Y seguirá sembrando de igual modo la próxima primavera. ¿Por qué? Porque no le pertenecen ni el campo, ni el rendimiento, ni la cosecha; lo hace porque, si no lo hiciera, no podría vivir: le nace del corazón creyente, entusiasmado y agradecido.

Este es el crecimiento de la Iglesia. Ciertamente una Iglesia que crece y madura como un campo lozano y abundante en medio del mundo es un bien extraordinario para el crecimiento del mundo, aunque el mundo no siempre llegue a reconocerlo. Es un bien incluso desde el punto de vista que la sociedad, con sus propios criterios y sin prejuicios, puede reconocer. Ahí están los millones de euros que ahorra la Iglesia al Estado con su servicio educativo, social y cultural, como demuestra el estudio más reciente y publicado por la Conferencia Episcopal Española.

Pero no vamos a eso. Los cristianos sabemos que hemos de servir a Jesucristo, que salvó el mundo, curando enfermos, dando de comer y, sobre todo, despertando la fe con la siembra de su Palabra.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI VICARIA JUDICIAL

Cristià-testimoni des del propi Codi de Dret Canònic

No hi ha un concepte reduït formalista del Codi de Dret Canònic (CIC) regulant al cristià només com a persona batejada i prou. Al contrari, demana i exigeix que el fet de ser cristià no sigui una situació merament passiva. Així doncs, el cànon 204 del CIC prescriu: «Fidels són els qui, pel fet d'estar incorporats a Crist pel baptisme, són constituïts en poble de Déu i esdevinguts participants, per aquesta raó, de la funció sacerdotal, profètica i reial del Crist, segons la pròpia condició de cadascú, són cridats a exercir la missió que Déu ha encomanat a l'Església, d'acomplir en aquest món.»

No es tracta d'un precepte qualsevol: és norma bàsica per a tota l'Església. El Llibre II del còdex titulat *Poble de Déu* a la seva primera part, «dels fidels» en general, ofereix una normativa fonamental que comença amb aquest cànon que hem transcrit. És a dir: el legislador eclesiàstic ens diu que, per sobre de tot, ser cristià implica també formar part integral del poble de Déu —no merament fidel associat— així com assumir amb responsabilitat el compromís personal —«ad missionem exercendam

vocantur»— d'estendre l'evangeli del Crist al seu propi entorn. Tot cristià hauria de considerar-se «pedra viva» de l'Església, no pas acontentar-se amb el fet formal d'haver estat batejat. És, en definitiva, una conseqüència del principi eclesial d'igualtat —santedat de vida— sancionat pel Vaticà II a la Constitució *Lumen Gentium* (núm. 9 i 39).

Lourdes United

El santuari de Lourdes anuncia la celebració d'un pelegrinatge, virtual, mundial per al dia 16 de juliol de 2020 amb el títol «Lourdes United». Tancat al llarg de dos mesos, per primera vegada en la seva història, el santuari viu la cancel·lació de tots els pelegrinatges. Malgrat la seva reobertura, el santuari pot rebre, amb un rigorós protocol sanitari, un número limitat de pelegrins. Per aquests motius, el santuari organitza un pelegrinatge virtual amb el títol «Lourdes United» que preveu la retransmissió de celebracions, processions, rosari i pregàries. Tin-

drà una difusió en 10 llengües per TV, ràdio i xarxes socials amb la intenció de reunir a milions de persones de tot el món.

Les càmeres penetraran a tots els indrets d'aquest lloc únic, per explicar millor la seva missió. Seran moltes les intervencions que ens parlaran de solidaritat, compromís i cerca de sentit. Records, vídeos d'arxiu, música en viu, dúplex amb l'estranger completaran les dues hores de retransmissió en directe.

Tota la informació a <https://www.lourdes-france.org/es/lourdes-united/>

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

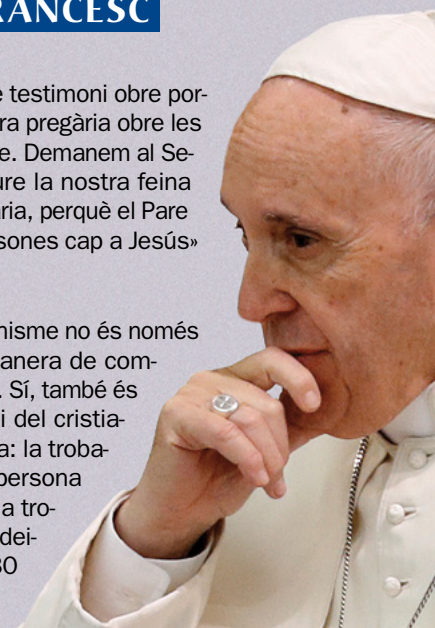

@Pontifex: «Molts cops comencem amb els nostres comentaris un petit linxament quotidià. Que el Senyor ens ajudi a ser justos en els nostres judicis, a no començar o seguir aquestes murmuracions que provoquen una condemna sumària» (29 d'abril).

@Pontifex: «La pobresa d'esperit, el plor, la mansuetud, la set de santedat, la misericòrdia, la purificació del cor i les obres de pau poden portar a la persecució a causa de Crist; però aquesta persecució, al final, porta alegria i gran recompensa al Cel» (29 d'abril).

@Pontifex: «El nostre testimoni obre portes a la gent. La nostra pregària obre les portes del cor del Pare. Demanem al Senyor que puguem viure la nostra feina amb testimoni i pregària, perquè el Pare pugui atreure les persones cap a Jesús» (30 d'abril).

@Pontifex: «El cristianisme no és només una doctrina, una manera de comportar-se, una cultura. Sí, també és tot això, però el nucli del cristianisme és una trobada: la trobada amb Jesús. Una persona és cristiana perquè ha trobat a Jesucrist, s'ha deixat trobar per Ell» (30 d'abril).

Celebració de l'Eucaristia Missionera 2020 a la Catedral de Barcelona

El dissabte dia 4 de juliol, les tres delegacions de Missions de la Província Eclesiàstica de Barcelona van celebrar la setena **Eucaristia Missionera**, en la qual es va recordar i pregar pels 200 missioners i missioneres que es troben treballant en països de missió.

Segons les delegacions de Missions de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, «el principal objectiu d'aquesta trobada és valorar el treball incansable dels missioners i missioneres al servei de les missions en diversos llocs del planeta i que té com a recompensa donar a conèixer el missatge de Jesús, en especial als més pobres i desvalguts. Aquesta activitat —continuen— ajuda als missioners a seguir conservant el contacte amb l'Església que els va enviar i reforça la dimensió missionera de les nostres diòcesis».

La situació generada per la pandèmia de la Covid-19 ha fet que aquest any es variés l'estil de la trobada que es fa anualment i es concentrés en la

celebració de l'eucaristia, que va tenir lloc a la Catedral de Barcelona i es va retransmetre en directe pel canal de YouTube de la catedral i per Ràdio Estel.

En la seva homília, el cardenal Joan Josep Omella, que presidia la celebra-

ció, va destacar l'elogi de la gent senzilla amb fe que l'evangeli oferia: Els senzills escolten la Paraula de Déu i la segueixen.

És el que fan els missioners majoritàriament en els països de missió, entre la gent senzilla, pobre, però que

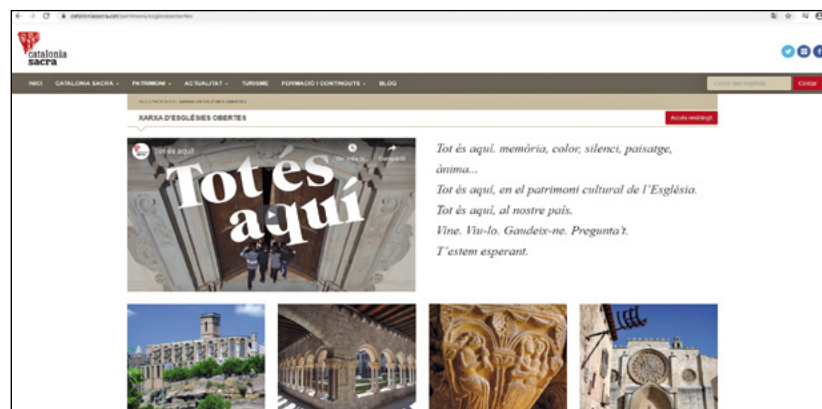
entenen el missatge de Déu i el segueixen.

Al finalitzar l'homília, el cardenal va demanar als joves que sentin la crida, que siguin generosos i que tots treballem per revifar l'acció missionera en les nostres diòcesis.

Catalonia Sacra llança la iniciativa «Tot és aquí»

Catalonia Sacra llança «Tot és aquí», una iniciativa que vol convidar a descobrir i visitar monuments de gran valor cultural i un actiu turístic de primer nivell: catedrals, monestirs, santuaris, ermites,... Adreçada especialment per a persones que passaran les vacances d'estiu a Catalunya, «Tot és aquí» vol visibilitzar un patrimoni repartit arreu de la geografia, dels Pirineus al mar, clau per entendre la cultura i el país, i amb formats i estils molt diversos.

Una de les accions que serveixen per invitar a conèixer aquest patrimoni és un **vídeo promocional** que visualitza el resultat de la vivència espiri-

tual de la societat al llarg dels segles, i que posa en relleu els seus múltiples valors històrics, artístics, sentimen-

tals o paisatgístics. L'objectiu és incentivar un consum cultural de proximitat que no té res a envejar al d'al-

tres països i que aporta al visitant un valor afegit que va més enllà del mer entreteniment.

Un patrimoni que es pot visitar amb mirades molt diferents, bé sigui des dels seus valors estrictament culturals com també des d'un enfocament espiritual o de reflexió.

A la web de **Tot és aquí** s'hi poden trobar fitxes informatives d'una trentena d'espais que estan oberts a la visita i disposen d'una dinàmica turística (horaris d'obertura continuats, atenció al visitant, servei de guiatge...) i de tots els protocols de seguretat e higiene pertinents.

AGENDA

► **Romeria a Montserrat de la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç.** Si la situació sanitària ho permet, es farà la Romeria a Montserrat del 4 al 8 de setembre, acabant d'aquesta manera el dia de la Nativitat de la Mare de Déu, festa major al santuari.

Per a més informació: al despatx parroquial: t. 936 661 226, per correu electrònic catedral@bisbatsant-feliu.cat i a la sagristia els propers dissabte 18 i diumenge 19 de juliol.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena.

14. ■ Dimarts [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fundador dels Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prevere franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.

15. □ Dimecres [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge, mr.

16. □ Dijous [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar.

17. ■ Divendres [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38,10-16 / Mt 12,1-8]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, verges i màrtirs; sant Lleó IV, papa (847-855); beata Teresa de Sant Agus-

tí i companyes, verges carmelitanes i màrtirs.

18. ■ Dissabte [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,13-21]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, verge i màrtir.

19. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 12,13-16-19 / Sl 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o bé, més breu: 13,24-30)]. Santa Àurea, verge i màrtir a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moia.

Diumenge XV de durant l'any (A)

COMENTARI

Acollir la predicació del Regne de Déu

Sovint tenim la sensació que tots els nostres esforços de cara a fer realitat el Regne de Déu són inútils. No en veiem massa els resultats. Jesús parla de la predicació del Regne. I dels resultats d'aquesta predicació. Hi ha com a tres respostes negatives: *Vingueren els ocells i se la menjaren...*; *amb la calor s'assecà...*; *els cards van créixer i l'ofegaren*. Només una part va donar *o cent o seixanta, o trenta*. Com veiem el fruit de la llavor és molt divers i minso. Qui dona fruit? *Aquells que han sentit la predicació del Regne i l'han entesa donen fruit: o cent, o seixanta, o trenta*. I els altres? *Són els que escolten la predicació però no l'entenen... aquells que tan bon punt es troben amb dificultats o amb persecucions sucumbeixen de seguida... o aquells que han sentit la predicació però les preocupacions del món present i la seducció de les riqueses l'ofeguen i no donen fruit*. Primer que tot ens hem d'adonar que el més important és la llavor: un camp molt ben llaurat, molt ben preparat sense llavor no donarà fruit. Per tant el que hem de fer és sembrar sempre. La primera lectura ja ens ha dit: *Així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia*. Hem de creure en la força de la llavor. Evidentment la nostra terra, és a dir, la nostra vida s'ha de disposar per a rebre la llavor: les persecucions, les preocupacions del món present, la seducció de les riqueses, no entendre la paraula faran que la llavor quedi infecunda. Pau a la segona lectura ens recorda que la nostra mala actitud afecta fins i tot a la creació: *Tot l'univers creat està atent esperant la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda perquè un altre li ha sotmès: és l'home amb el seu pecat*. Però tota la creació com nosaltres espera la redempció final que és la plenitud el Regne de Déu. Hem de creure en la força de la llavor, l'hem de sembrar, hem de ser bona terra que aculli sempre la llavor i doni molt de fruit.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

► Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueixi a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra amarant els seus solcs, / aplanant els terrossos ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepa, / s'engalanan els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Esto dice del Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo.»

► Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena, y dio fruto.*

Tú cuidas la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Así preparas la tierra. / Riegas los surcos, / igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,18-23)

Hermanos:

Considero que los sufrimientos de ahora no se pueden comparar con la gloria que un día se nos manifestará. Porque la creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios; en efecto, la creación fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por aquel que la sometió, con la esperanza de que la creación misma sería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gimiendo y sufre dolores de parto. Y no solo eso, sino que también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la adopción filial, la redención de nuestro cuerpo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al mar, y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó y toda la gente se quedó de pie en la orilla. Les habló muchas cosas en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, una parte cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se la comieron. Otra parte cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y como la tierra no era profunda brotó enseguida; pero en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otra cayó entre abrojos, que crecieron y la ahogaron. Otra cayó en tierra buena y dio fruto: una, ciento; otra, sesenta; otra, treinta. El que tenga oídos, que oiga.»